

Arrest

nr. 90 594 van 26 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 9 mei 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 11 april 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 mei 2012 met referentienummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juli 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 16 juli 2012.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. FRERE, die loco advocaat V. LURQUIN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 4 januari 2012 legt de verzoekende partij, van Tunesische nationaliteit, een aankomstverklaring af te Overijse. De verzoekende partij is in het bezit van een Tunesisch paspoort, geldig tot 22 november 2016, dat voorzien is van een visum type C, geldig van 25 december 2011 tot 8 februari 2012 voor een verblijf van dertig dagen. Het verblijf van de verzoekende partij wordt toegelaten tot 20 februari 2012.

1.2 Op 3 februari 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot verlening van haar kort verblijf. De verzoekende partij legt hierbij een medisch attest en een verbintenis tot tenlasteneming voor.

1.3 Op 10 februari 2012 wordt de verzoekende partij er middels een schrijven van de Dienst Vreemdelingenzaken om verzocht binnen een termijn van vijftien dagen de volgende documenten voor te leggen: een kopie van de reiskostenverzekering geldig voor de duur van het bijkomend verblijf, een uitgebreid medisch attest, opgesteld door een specialist waarop vermeld staat of de betrokkene kan reizen en zich verplaatsen, of de behandeling kan verdergezet worden in het land van herkomst en wat de behandelingstermijn bedraagt en tenslotte een bewijs dat de ziektekosten betaald zijn.

1.4 Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de gemeente Overijse op 15 februari 2012 de volgende bijkomende stukken zoals voorgelegd door de verzoekende partij, met name een reiskostenverzekering, medisch attest en een verbintenis tot tenlasteneming, heeft verzonden aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

1.5 Op 21 februari 2012 wordt de verzoekende partij er middels een schrijven van de Dienst Vreemdelingenzaken nogmaals om verzocht binnen een termijn van vijftien dagen de volgende documenten voor te leggen: een uitgebreid medisch attest, opgesteld door een specialist waarop vermeld staat of de betrokkene kan reizen en zich verplaatsen, of de behandeling kan verdergezet worden in het land van herkomst en wat de behandelingstermijn bedraagt. Er wordt tevens verwezen naar het schrijven van 10 februari 2012.

1.6 Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de gemeente Overijse op 28 februari 2012 de volgende bijkomende stukken zoals voorgelegd door de verzoekende partij, met name twee medische attesten respectievelijk vergezeld van een Nederlandse vertaling en een betalingsbewijs van consultatie, heeft verzonden aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

1.7 Op 11 april 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit bevel is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“REDEN VAN DE BESLISSING :

*-art.7, al 1-2 van de wet van 15 december 1980, verblijft langer in het Rijk dan overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, regelmatig verblijf verstreken, een verlenging van verblijf kan niet toegestaan worden wegens het ontbreken van een medisch attest , opgesteld door een specialist waar het volgende in vermeld staat: de behandelingstermijn, of de betrokkene kan reizen en zich verplaatsen en of de behandeling kan verder gezet worden in het land van herkomst.
(...)”*

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 De Raad stelt ambtshalve het gebrek aan belang bij voorliggend beroep vast.

Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden.

In casu wordt het volgende gesteld: “Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt: “Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het

grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.” (eigen onderlijning) Bijgevolg beschikt de mister c.q. de staatssecretaris niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden. In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet genomen. De verzoekende partij betwist evenmin de feitelijke motieven van de bestreden beslissing. Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, een bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij geen nut opleveren.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 16 juli 2012 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt gehoord te worden, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst gehoord te worden. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening gehouden worden.

Ter terechtzitting van 18 september 2012, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 9 juli 2012 opgenomen grond, stelt de verzoekende partij dat zij in België is aangekomen met een visum, dat zij de verlenging heeft aangevraagd op grond van medische redenen en dat de weigering in de vorm van een bevel is gebeurd. Zij stelt dat het niet correct is dat na een eventuele vernietiging een nieuw bevel moet gegeven worden, want dat het gaat om een vraag tot verlenging toen zij nog in legaal verblijf was. Bijkomend stelt zij dat zij bij nazicht van het dossier heeft vastgesteld dat niet duidelijk is wie het bevel heeft ondertekend, daar nergens de identiteit van de ondertekenaar is aangeduid, maar erkent dat zij dit niet in het verzoekschrift heeft opgeworpen.

2.2 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St.* Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen omdat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan overeenkomstig de termijn bepaald in artikel 6 van de vreemdelingenwet.

Artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet, zoals gewijzigd door voornoemde wet van 19 januari 2012 die op 27 februari 2012 in werking is getreden, luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

(...)

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang, gesignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;

(...)

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken.

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.”

Uit deze bewoordingen blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde eveneens niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

Zodoende dient de staatssecretaris of zijn gemachtigde bindend te beslissen dat de vreemdeling valt onder de gevallen bedoeld in voornoemd artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° en vervolgens dient hij, in het geval één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen van toepassing zijn, verplicht een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door de verzoekende partij geenszins betwist of weerlegd. Gelet op voormelde gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

Het betoog van de verzoekende partij waarbij zij de schending aanvoert van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, de verplichting met alle elementen rekening te houden, de zorgvuldigheids- en voorzorgsplicht, het proportionaliteitsbeginsel en voorhoudt dat er zich een manifeste beoordelingsfout heeft voorgedaan, kan geen afbreuk doen aan het hoger gestelde.

In de mate dat de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna: het EVRM), kan ook dit betoog geen afbreuk doen aan het hoger gestelde. Een loutere verwijzing naar een algemeen medisch attest zonder voldoende concrete aanwijzingen zoals *in casu* volstaat niet om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM en nalaat een concreet bewijs bij te brengen waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er in haar hoofde een schending van artikel 3 van het EVRM bestaat. Er worden aldus geen voldoende elementen bijgebracht die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in de beschikking van 9 juli 2012 werd aangegeven.

Daar waar de verzoekende partij in het verzoek tot horen stelt dat geen rekening wordt gehouden met de afwijzing van de vraag tot verlenging van het verblijf, wordt ten overvloede opgemerkt dat het motief van de bestreden beslissing dat stelt “(...) een verlenging van het verblijf kan niet toegestaan worden wegens het ontbreken van een medisch attest, opgesteld door een specialist waar het volgende in

vermeld staat: de behandelingstermijn, of betrokkenen kan reizen en zich kan verplaatsen en of de behandeling kan verder gezet worden in het land van herkomst”, de aanvraag van de verlenging van het verblijf betreft en als uitvoeringsmodaliteit geen aanvechtbare rechtshandeling betreft. De argumentatie hieromtrent is niet dienstig. Verder blijkt niet uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet zou hebben ingediend.

In de mate waarin het betoog ter terechtzitting van 18 september 2012 betrekking heeft op de vraag wie de bestreden beslissing heeft ondertekend, dient opgemerkt dat dit betoog niet dienstig is. Vooreerst blijkt immers duidelijk dat de bestreden beslissing aanvangt met de vermelding dat het bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij wordt gegeven *“In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Maatschappelijke Integratie (...)”*. Vervolgens wordt erop gewezen dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken op 2 maart 2012 middels een schrijven gericht aan de burgemeester van de gemeente Overijse te kennen geeft dat aan de verzoekende partij *“aan de hand van een bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981”* bevel om (onder meer) het grondgebied van België te verlaten dient afgeleverd te worden. Dit schrijven bevat uitdrukkelijk de motivering van de bestreden beslissing zoals weergegeven sub punt 1.7 van dit arrest en vermeldt tevens:

“Gelieve de betekende bijlage 13 per kerende aan onze diensten over te maken (...).

Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie

(...)

M.D.(...)

Administratief assistent/assistant administratief

P.S.:Op de bijlage 13 dient de datum van de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken vermeld te worden (zie datum deze brief). Gelieve daarom op de bijlage 13 de volgende vermelding “genomen op datum van ...” in te lassen na de zin “In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie”.

Uit het voorgaande blijkt aldus dat op grond van de vermelding in de bestreden akte, alsook blijkens de stukken van het administratief dossier - waarbij de verzoekende partij ter terechtzitting van 18 september 2012 tevens expliciet verklaart *“nazicht van het dossier”* te hebben gepleegd -, duidelijk blijkt dat de bestreden beslissing ingevolge de vermelding van zowel de naam en graad van de desbetreffende ambtenaar, als diens handtekening, werd getroffen door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, meer bepaald mevrouw M.D.(...), administratief assistent. Er kan in dit verband worden verwezen naar de artikelen 8 en 9 van het ministerieel besluit 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die bepalen dat een administratief assistent bij de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing kan nemen in toepassing van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet. De Raad merkt op dat de verzoekende partij met haar betoog niet overgaat tot het in vraag stellen van de bevoegdheid van de ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken die de bestreden beslissing heeft getroffen, doch stelt dat het niet duidelijk is wie het bevel heeft ondertekend, daar nergens de identiteit van de ondertekenaar is aangeduid. De Raad laat dienvolgens gelden - mede gelet op het voorgaande - dat de kennisgeving van een beslissing geen aanvechtbare rechtshandeling uitmaakt daar de kennisgeving op zich de rechtstoestand van de verzoekende partij niet wijzigt, noch beoogt te wijzigen. Hoe dan ook, een eventueel gebrek in de betekening van een beslissing heeft geen invloed op het rechtmatig karakter van de genomen beslissing zelf. De kritiek van de verzoekende partij op de wijze van kennisgeving, *in casu* de betekening van het bestreden bevel door een niet nader identificeerbare gemachtigde van de burgemeester van de gemeente Overijse, kan niet tot de nietigheid van de genomen beslissing leiden (RvS 11 september 2002, nr. 110.118; RvS 6 januari 2004, nr. 126.889 en RvS 21 maart 2005, nr. 142.408). De verzoekende partij toont evenmin aan dat de wijze waarop de kennisgeving zou zijn gebeurd haar enig nadeel zou hebben berokkend. Het aangevoerde gebrek in de kennisgeving heeft de verzoekende partij tevens niet verhinderd om een tijdig beroep in te stellen bij de Raad. De verzoekende partij heeft hoe dan ook geen belang bij deze kritiek. Ten overvloede wordt er nog op gewezen dat geen enkele wettelijke bepaling in het algemeen voorschrijft

dat een administratieve rechtshandeling dient ondertekend te zijn om rechtsgeldig te zijn. Ook de vreemdelingenwet stelt niet dat een beslissing betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dient ondertekend te zijn om rechtsgeldig te zijn. Het betoog van de verzoekende partij ter terechtzitting van 18 september 2012 doet geen afbreuk aan hetgeen als grond voor verwerping van huidig beroep in de beschikking van 9 juli 2012 werd vermeld, in het bijzonder dat een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing de verzoekende partij geen nut kan opleveren, en het vastgestelde gebrek aan belang bij voorliggend beroep.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN